

Subjekt - jeho funkce

V mém pojetí je hlavní funkcí (hlavním výkonem, hlavní ,činností') subjektu založení, udržování a garance vnitřní integrity nějakého (pravého) jsoucna. Každé (pravé) jsoucno je tedy jednak závislé na svém subjektu jakožto zdrojem integrity všech jeho „výkonů“ a „působení“, ale na druhé straně si každé (pravé) jsoucno musí svůj subjekt vytvořit (ustavit) a udržovat (nadále o něj pečovat). To sice zdánlivě vypadá jako protimluv, ale má to jistý dobrý smysl. Jde totiž o to, že žádné pravé jsoucno nemůže svůj subjekt (celý) vytvořit, protože každé pravé jsoucno musí být (a nemůže nebýt) spoluvytvořeno na samém počátku (ale i v dalším) ,odjinud', tj. ze ,strany' ryzí nepředmětnosti jistým ,aktem“, jehož sám subjekt ještě není schopen, neboť ještě „neexistuje“ jako aktuschopný , ale tento nezbytný jej samotný spoluzakládající akt mu musí být „přisvojen“, musí mu být „započítán“ (biblicky „započten“) jako akt (jeho) víry (proto se v podobném smyslu o víře mluví jako o „daru“). Právě v tomto smyslu je veškerá aktivita subjektu zakozvena v „budoucnosti“, odkud ,přichází' vše nové.

(Praha, 190226-5.)